

Rózsák a falakon

...kik verik acélpálcákkal
 a villamosíneket?, kérdi
 a rendőr erősen fogva
 karom, ahogy kikísért
 az ügyészség kapujához.
 Meglátva a hullámozó tömeget,
 enyhül karomon szorítása:
 mi ez itt?... Hangorkán.
 Fölvonulással... Na-de-ki-
 -engedte-nekik?, kérdezi
 elhalkulva.

Milyen nyuszi a batalom,
 gondolom, s félhalkan: Nem
 érdekli őket semmiféle
 papír. Hallgassa csak,
 mit ordítanak: Forradalom!
 Igazít egyet a derékszíjon,
 nyitja a pisztolytáskát,
 elimal, bevágja a kaput,
 zárja is, tűnjön el innét!,
 visszakiáltja. Fut föl
 kettesével a lépcsőn.

...Elsodor a soroksári menet,
 zászlót nyom kezembe a vas-
 munkás, ősz, tetszem neki:
 Gyere, öcskös! Itt a helyed!
 Enekelünk: „Szódd a selymet!”,
 nevetés, hurrá, „Tiszteld meg
 azt a bakafántos édesanyádat!”
 Szó a száját fölszabadítja,
 a száj szavait újrászüli,
 tágul a tüdő, száguld ereken
 a vér, százezer ember zúgva,

köbögve, káromkodva, szilaj
 ökleit lökve magasba kiált,
 itt van az idő, megjött a
 virágzás, szívebe' feledte
 rugóját a harag, s mint
 óriási díofa túlnő a bidon,
 leng a lombja, vadszaga van,
 átvált futásba a lépés,
 csapkod a háromszínű,
 forrnak az agyak, kiszökött
 bentről a szellem, elsubogott,
 nem kérdezi senki, merre
 s hova, szélrózsába
 csillagozik, itt most már
 csak előre lehet, minden
 „vissza” egyszerre elégett,
 sugaras micisapkások
 ömlenek ki az utcákból,
 napfényben ölelünk, tegeződünk,
 megforgatjuk az asszonyokat,
 jónapot, utcakövek, gyerünk!,
 ugorjatok össze halomba,
 most kongass, te harang,
 karabély, ess a kezembe,
 s te, csókos ruszki gitár,
 adj egyet!, sikítja a lány,
 elszabadult, elszabadult,
 nyargal házak közt a vihar.
 ...Számolni ki tud; tíz nap,
 s visszacsörömpöl a halál.
 Golyóverte lyukak rózsállnak
 sorozatban, omladozó falakon.